

la contra | ENRIC RAMIONET

Sacrificis públics

L'autor reflexiona sobre la recent entrevista a Luis Roldán a Telecinco

Hi ha molts mons al nostre món. Del futbol a les puntes de coixí, de Bach a la numismàtica, de l'astrologia a l'astronomia o de la botifarra a la lírica, són moltes les realitats allunyades de les misèries d'aquesta realitat impresa, molts els planetes habitables que a vegades són estranyament i envejablement feliços. Hi ha inferns, també, i mons extravagants, enigmes pertorbadors, altres dimensions i forats negres no gaire lluny del nostre espai-temps. Una de les funcions d'un cronista deu ser la de recórrer l'univers i descriure allò que han vist els seus ulls perplexos. Tot plegat ho esmento, simplement, per justificar que vaig trencar el boicot que ens havíem proposat mantenir a Telecinco després de la seva adhesió al manifest dels partidaris de la supremacia blanca i castellana. Confesso que fa una setmana, durant un parell d'horetes, vaig sintonitzar aquesta cadena de televisió que sempre està entre les més vistes a les nostres terres i que sovint lidera dolorosament el nostre índex d'audiències. Prometo no tornar-hi, però l'entrevista a Roldán, el pervers exdirector de la Guàrdia Civil, l'home esclavitzat per totes les debilitats de l'espècie que amb les seves canallades va començar a desbaratar l'hegemonia del gegant socialista que guanyava totes les eleccions, era una temptació irresistible. Allò que expliquen els poderosos que han estat expulsats del paradís i s'han vist obligats a abandonar inesperadament cafetes, salons, reverències i altres eròtiques, pot resultar summament interessant. Se n'espera amargor, el despit i la rancúnia pròpia dels àngels caiguts que han estat prop de Déu. I tot i que ja imaginàvem que no compareixeria amb el contingut d'aquella camioneta carregada d'informació comprometedora amb la qual deien que havia fugit del país —que per cert no li va estalviar els deu anys de garjola—, sí que era de preveure un cert verí, i trencaments en el pacte de silenci que, segons els més descreguts i els més recelosos, mantenen tots els que toquen poder. I certament alguna cosa va dir sobre el dos per cent (no tres, dos) que els beneficiats per

Luis Roldán, en una imatge de l'any 2005. / ANTENA 3

l'adjudicació del negoci que gestionava des del seu despatx li lliuraven sense necessitat de demanar-ho perquè aleshores era el preu de mercat, el tracte sobreentès arreu; i també sobre l'acord secret de les constructores per repartir-se les obres presentant-se a les licitacions amb les ofertes pactades.

Però poca cosa més. Aquella dona mig periodista mig verduaire (amb perdó d'uns i altres) que l'entrevistava no va mostrar cap curiositat pel significat d'allò que manifestava el seu interlocutor, ni cap traça per conduir la conversa. No li despertava cap interès periodístic perquè, de fet, allò no era una entrevista, era el sacrifici d'un home previsiblement detestat per l'audiència, el ritual d'una immolació,

la mortificació pública d'un individu a la qual, òbviament, aquest se sotmetia previ pagament d'una morterada. Ho fan sovint es veu; amb toreros, folklòriques, alcaldes de Marbella i altres membres del seu deplorable planeta. Són espectacles morboses i degradants que evoquen poderosament el més gran dels espectacles d'aquest estil que se celebren a la península: la festa del toros.

Qui sap si és justament d'aquestes tenebres, d'aquesta emotivitat viciada i tèrbola, del cuc d'aquesta crueltat d'on sorgeixen els èxits d'audiència. No ho sé, diuen que ara la teva cadena de televisió és la teva pàtria, però si és així, temo que no cal ni ser independentista per sentir-se'n estranger.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Franco és mort

Llegeixo, estupefacte, les declaracions del president del govern espanyol arran de l'aniversari de la mort de Franco. Ha dit això: «Tot el que sigui oblidar és una bona notícia.» En la memòria col·lectiva de la societat espanyola, doncs, l'oblit de la dictadura és saludable, segons el màxim representant de la ciutadania. Ho ha dit perquè es veu que ja hi ha molta gent que no sap quina data recordàvem aquest dijous. Que les noves generacions no sàpiguen no pas el dia que va morir sinó fins i tot qui era Franco sembla que és positiu. ¿De debò? ¿De debò pot arribar a pensar això el president del govern? ¿D'un govern que va aprovar fa poc la llei de la memòria històrica i que, ara, a través del seu instrument, el fiscal, ajuda a aturar les diligències que preveien una investigació exhaustiva del franquisme, el període històric que va protagonitzar aquell de qui no cal que recordem el nom? I ja que parlem de la interlocutòria del jutge Garzón, ¿què s'haurà aconseguit al final? ¿Certificar que Franco va morir ara fa 33 anys? Les conseqüències irrisòries d'una notícia com aquesta poden ser fulminants. De tal manera, que generen un cert sentiment de rebuig o de mofa, absolutament inhibidors de qualsevol autèntica voluntat rehabilitadora. Encara que diguin que l'escrit en què Garzón fonamentava el seu interès a assegurar el franquisme al banc dels acusats és una aportació singular i decisiva a l'estudi de la repressió feixista, encara que ara rebí elogis d'una part de la intel·lectualitat progressista, no puc deixar de pensar que la gran troballa del jutge és haver certificat que Franco és mort. Si resulta, a més, que segons Zapatero el millor és oblidar, no tenir interès, abandonar el record en el racó més obscur, hem de concloure que les expectatives que va congriar la llei ara semblen una pantalla de fum o un simple aparador per al lluïment personal. És una bona pena. Sobretot perquè es tracta d'una qüestió delicada i encara punyent i, entre tots, la redueixen a una nobiliària cendra o bé l'exalcen fins a l'altar d'un judici on qui rep lloances és el predicador.

enRaona
Talla amb els mals rotllos
Per unes relacions lliures de violència masculista

atenció a les dones en situació de violència
900 900 120
www.gencat.cat/serveis/1000000000

Amb la col·laboració de
EL PUNT

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Dones

per la prevenció
som-hi

cal rei
coses de casa

a SANT ANTONI DE CALONGE
Passatge del mar, 76
tel 972 65 18 78
www.calrei.com

a GIRONA
Carrer Nou 25
tel 972 20 01 78

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

MILLOR AÏLLAMENT I DURABILITAT
MENOR MANTENIMENT

OR METAL

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó
FORNELLS DE LA SELVA

972 47 61 27
www.ormetal.es